

Thiên Chúa Là Tình Yêu

Tin Mừng Chúa Nhật hôm nay, tuần VI thường niên, Chúa kêu gọi: “**Các con hãy yêu mến nhau, như Thầy đã yêu mến các con.** Không có tình yêu nào lớn hơn tình yêu của người thí mạng mình vì bạn hữu. *Các con là bạn hữu của Thầy*, nếu các con thi hành những điều Thầy truyền. Thầy không còn gọi các con là tôi tớ...Thầy gọi các con là bạn hữu...**Thầy truyền cho các con điều này là các con hãy yêu mến nhau**” (Ga, 25: 9-17). Chúa nhắc đi nhắc lại Tình Yêu của Chúa. Vậy Tình yêu ấy được quan niệm như thế nào?

I- QUAN NIỆM VỀ TÌNH YÊU

1- Tình yêu dưới nhãn quan triết lý

“Yêu nhau tam tứ núi cũng trèo, thất bát khe cũng lội, tứ cử tam thập lục đèo cũng qua”. Câu ca dao đã lột tả được tâm trạng của mấy người thiếu phụ lặn lội thăm chồng bị đi tù cải tạo. Thế mới biết sức mạnh của tình yêu. Nó là bản năng, là nhu cầu tự nhiên của con người, của mọi loài thụ tạo.

Đức Thánh Cha Benedicto XVI trong thông điệp Deus Caritas bàn về “phạm vi ngữ học rộng lớn của tình yêu, cho rằng giữa cơ man những ngữ nghĩa của tình yêu, nổi bật lên tình yêu giữa một người nam và một người nữ, trong đó xác hồn được kết hiệp bất phân ly và mở ra cho nhân loại thấy thấp thoáng lời hứa hạnh phúc dường như không cưỡng lại được. Tình yêu này có lẽ là kiểu mẫu của tình yêu; tất cả các dạng thức yêu thương khác tức khắc tỏ ra mờ nhạt khi so sánh với thứ tình yêu này...Nó là thứ tình yêu cách nào đó tự xảy đến trên con người, được gọi là *eros* (tình ái) trong tiếng Hy Lạp cổ.

Ngài phân biệt ba thứ tình yêu: *eros*, *philia*, và *agape*. *EROS* là tình ái, thứ tình vụ lợi, cuốn hút, ham muốn chiếm hữu đối tượng. *PHILIA* là tình bằng hữu. *AGAPE* là *tình yêu siêu việt, hơn cả EROS và PHILIA, bao gồm cả ba nhưng EROS được uốn nắn và thanh luyện, hướng thượng trở nên chân chính đưa con người đến Thiên Chúa. Đó là tình yêu Kitô Giáo.*

2- Tình yêu dưới nhãn quan thần học

Đó là tình yêu *AGAPE* nói trên, tình yêu không vụ lợi, nhưng cho đi tất cả, tận hiến cho tha nhân.

Theo Đức Thánh Cha Benedictô XVI: "*eros và agape – tình yêu nhận về và cho đi – không bao giờ có thể hoàn toàn tách rời. Ai muốn trao ra tình yêu thì cũng muốn được nhận lại tình yêu như một quà tặng. Chắc chắn, như Thiên Chúa nói với chúng ta, ta có thể trở thành nguồn mạch tuôn chảy những dòng nước hằng sống (x Ga 7:37-38). Nhưng để trở nên một nguồn mạch như thế, ta phải thường xuyên uống mãi từ nguồn nguyên thủy là Chúa Giêsu Kitô, Đấng từ trái tim bị lưỡi đòng đâm thấu của Ngài tuôn đổ tình yêu của Thiên Chúa" (Ga 19:34).*

*** Tình yêu ấy biểu lộ rõ nét trong nhiệm tích Thánh Thể.**

"Lạy Rất Thánh Trái Tim Đức Chúa Giêsu, bởi Chúa hằng muốn kết hợp cùng con trong Phép Thánh Thể, nên lòng con khát khao rước Chúa ngự vào lòng con lắm song bây giờ con chẳng được rước thật Mình Máu Thánh Chúa, thì ít nữa là xin Chúa hãy *ngự vào lòng con cách thiêng liêng*. Lạy Chúa xin hãy ngự vào lòng con!" Lời kinh rước lễ thiêng liêng nói lên tình Chúa bao la vô hạn như lời Chúa đã nói với các môn đệ "Thầy không để các con mồ côi...Thầy đi dọn chỗ cho các con rồi Thầy sẽ trở lại đón các con theo Thầy, để Thầy ở đâu thì các con con ở đó". Tình yêu ấy "cho đi", chẳng màng đến cả thí mạng mình, chỉ mong được các con yêu lại, được "nhận về" như Thầy đã hỏi đi hỏi lại tới ba lần "Phêrô, con có yêu mến Thầy không?". Chính tình yêu ấy là tiêu chuẩn để Chúa chọn người cầm đầu Hội Thánh Chúa.

Đức Thánh Cha Benedicto nhắc tới "*giấc mơ của Tổ Phụ Giacóp, trên tảng đá dùng làm chỗ gối đầu, có một cái thang bắc lên trời, trên đó các thiên thần đang lên xuống (x. St 28:12; Ga 1:51). Diễn dịch thị kiến này, trong thông điệp Pastoral Rule, Thánh Giáo Hoàng Grêgôriô nói trong bối cảnh của Thánh Phaolô, người đã được nhắc lên cao với những mẫu nhiệm cao cả nhất của Thiên Chúa, và từ đó, khi hạ xuống, ngài đã có thể trở nên tất cả cho mọi người (x. 2 Cor 12:2-4; 1 Cor 9:22). Ngài cũng chỉ ra gương của ông Môisê, người đã vào lều Tạm và cũng ở lại trong cuộc đối thoại với Thiên Chúa để khi ra khỏi lều Tạm ông đã có thể phục vụ dân mình."*

*** Tình yêu ấy bắt nguồn từ Thiên Chúa.** (1 Ga 4,7-8). Cha thương tạo dựng con người, cho mang hình tuyệt vời của Cha. Người hy sinh ban cho thế gian Con Một mặc lấy xác phàm nhân để gánh tội trần gian, chịu chết trên thập giá, để ai tin vào Con của Người thì... được sống muôn đời." (Ga 3:16). Một tình yêu cao cả "*không có tình yêu nào lớn hơn tình yêu của người thí mạng vì bạn hữu mình*". Nếu Thiên Chúa đã yêu thương chúng ta như thế, chúng ta cũng phải yêu thương nhau" (1Ga 4,9-11). "*Thầy ban cho anh em một điều răn mới là anh em hãy thương yêu nhau như Thầy đã yêu thương anh em*"(Ga 13,35).

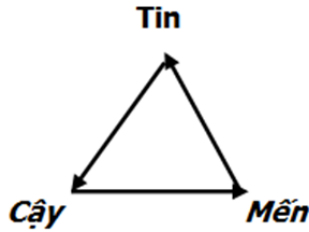
*** Tình Yêu ấy tuyệt-đôi, nên không phân biệt người thân hay kẻ thù.** Đã hơn một lần Đức Kitô dạy các môn-đệ rằng: "Thầy nói với anh em là những kẻ đang nghe Thầy đây: hãy yêu kẻ thù và làm ơn cho kẻ ghét anh em, hãy chúc lành cho kẻ nguyện rủa anh em và cầu nguyện cho kẻ vu khống anh em. Ai vả má bên này thì hãy giơ cả má bên kia nữa..." (Luca 6, 27-35). Dụ ngôn người Samari nhân hậu xác minh lời Chúa: *Ta muốn tình yêu chứ không cần hy lễ* (Mt 12:17). Người Samari là hiện thân của Chúa hết lòng yêu thương (Lc 10, 25-28, 30-37)

*** Tình yêu ấy rộng khắp nên không kỳ-thị dân Chúa hay dân ngoại, người đầu hay kẻ chót,** vì Người muốn đón nhận trong Đền Thờ của Người cả những ngoại kiều (Is. 1-3a. 6-8), vì tất cả "thiên hạ sẽ từ đông, tây, nam, bắc đến dự tiệc trong Nước Chúa. Có những kẻ đứng chót sẽ lên hàng đầu và có những kẻ đứng đầu sẽ xuống hàng chót" (Luca 13, 29-30).

II- TÌNH YÊU KITÔ GIÁO THỂ HIỆN TRONG ĐỨC ÁI,

Đức Ái là một trong ba nhân đức đối thần Tin, Cậy, Mến.

Đem tình yêu của thiếu phụ *đầy lòng tin* tưởng *trông mong* đi thăm chồng *chỉ vì yêu* chồng, chiếu ảnh lên lăng kính thánh hóa tình yêu Kitô Giáo, mô hình lăng kính dưới đây cho thấy sự liên hệ hỗ tương mật thiết giữa ba nhân đức đối thần *Tin, Cậy, Mến*.

Dưới ánh sáng mặt trời, biểu-tượng cho Thánh Linh Thần Khí, lăng kính "TIN, Cậy, Mến" cho ta nhận biết Thiên Chúa Ba Ngôi với tất cả vẻ đẹp long lanh muôn màu vô cùng kỳ diệu, độc đáo, tuyệt vời.

* Đức Ái, theo thánh Phaolô, cao vượt hơn tất cả mọi hồng ân đặc sủng (1Cr 12, 31), cao hơn cả Đức tin và Đức cậy (1Cr 13,3). Đức mến là nhân đức tóm kết mọi giới luật. Đức mến là tình yêu Thiên Chúa cắm rễ sâu trong tim ta, giúp ta thống nhất các động cơ khác nhau, thúc đẩy sự khát khao tìm kiếm Đấng mà ta yêu mến, và mời gọi ta biến tất cả thành tình yêu của con thảo và huynh đệ (1Cr 13,4-6). Sách Giáo Lý Công Giáo dạy rằng: ba nhân đức này kết hợp làm một, "nếu thiếu đức cậy và đức mến, đức tin sẽ không kết hợp đầy đủ tín hữu với Đức Kitô và không làm cho họ trở nên chi thể sống động của Thân Thể Người." (GLCG 1815).

* Khi khuyên tín hữu Ga-lát phải dứt khoát chọn lựa giữa Đức Kitô và lề luật là những hình thức bề ngoài, Thánh Phao-lô đã nói lên kinh-nghiệm đời sống đức tin của mình như sau: "Còn chúng tôi thì nhờ Thần Khí và dựa vào đức tin mà vững lòng chờ đợi được nên công chính như chúng tôi hy vọng. Quả thật trong Đức Ki-tô Giê-su, cắt bì hay không cắt bì đều không có giá-trị, chỉ có đức tin hành-động nhờ đức ái." (Galat 5, 5-6).

* Trong thư khác gửi tín-hữu Cô-lô-xê, Ngài cũng viết: "Chúng tôi được nghe nói về lòng tin của anh em vào Đức Giê-su Kitô, và về lòng mến của anh em đối với toàn thể các thánh; lòng tin và lòng mến đó xuất-phát từ niềm trông cậy dành cho anh em trên trời, niềm trông cậy anh em đã được nghe lời chân-lý là Tin Mừng đến với anh em" (Ga-lát 1, 4-5)

* **Mà nói về đức ái**, là nói đến điều răn mới, dùng làm nguyên tắc hành động cho đời sống đức tin. **Đó là yêu mến Thiên Chúa và yêu thương tha nhân**. Ngạn ngữ Tây phương nói: "Yêu là cho đi" (aimer c'est donner). Khi đã vì yêu mà cho, thì sự cho đi hàm nghĩa quên đi và phục vụ: quên cái sở hữu đem cho mà giúp ích cho người hay nói khác quên mình vì người. Đức ái, nhìn theo khía cạnh này, ấy là **tình yêu và độ-lượng**.

III-Tình Yêu độ lượng thể hiện ở sự khoan dung tha thứ

1- Không thể có độ lượng nếu không yêu thương. Càng yêu thương thì độ lượng càng bao la rộng lớn.

1.1- "Lượng" nghĩa là xét tình mà thứ cho. Kết án không luận theo tội mà còn xét theo tình, dĩ-nhiên không phải tình cảm thiên vị bất công, mà là tình trạng tâm lý, thể chất và hoàn cảnh của người bị luận xét. Có "lượng" thì không hẹp-hòi cố chấp mà nghiêm xét nhưng vì cảm thông mà xét xử nương tay. Tùy theo sự cảm thông ít hay nhiều mà lượng xét hẹp hòi (hẹp lượng) hay rộng rãi (lượng cả).

1.2– Nhưng tha thứ cũng còn tùy thuộc vào động cơ thúc-đẩy.

Vì người ta biết mở miệng xin lỗi, nên tha. Tha vì không muốn mang tiếng tự ái mà tha. Người khoan dung tha thứ như vậy, chưa từ bỏ được cái "tôi" của mình. Thái độ tha thứ ấy vẫn còn là vị kỷ, vì quyền lợi của mình hơn là vì tình thương yêu. Thuý-Kiều tha chết cho Hoạn-Thư chẳng phải vì động lòng trắc ẩn, mà cũng chỉ vì Hoạn-Thư đã giải biện hộ, khéo vuốt ve lòng tự ái của Kiều xin "nhờ lượng bể thương bài nào chẳng", nên Kiều mới đành phán quyết:

"Tha ra thì cũng may đời,
Làm ra thì cũng ra người nhỏ nhen.
Đã lòng tri quá thì nên,
Truyền quân lệnh xuống tướng tiền tha ngay."
(Nguyễn Du, Truyện Kiều)

Cái sự tha-thứ ấy vẫn còn miến cưỡng vì tự thâm tâm, Thuý-Kiều vẫn còn nhìn Hoạn-Thư như một kẻ thù mà trước đó, nàng đã nhắc Thúc-sinh một lời cảnh-cáo:

"Vợ chàng quý quái tinh ma,
Phen này kẻ cắp bà già gặp nhau."
(Nguyễn Du, Truyện Kiều)

cũng như đã bắn tiếng với mẹ già quản gia và vãi Giác-Duyên lời đe dọa,

"Nàng rằng: Xin hãy dõn ngời,
Xem cho rõ mặt biết tôi báo thù!"
(Nguyễn Du, Truyện Kiều)

Ngôn ngữ thông thường khi nói "lượng xét, lượng tình, lượng thứ" là hiểu theo khía cạnh tiêu cực này.

1.3- Tuy nhiên phải hết lòng tha thứ, thì tình yêu mới biểu hiện thực sự và trọn vẹn, lòng độ lượng mới thể hiện một cách tích cực, cao rộng và tuyệt vời hơn

a- "Độ" có nghĩa là cứu giúp. Khi nói độ thế, độ trì, tế độ thì sự cứu giúp ấy là cho đi, là quên mình vì người. Biết quên mình vì người nên xét người rộng rãi và sẵn sàng cứu giúp tha nhân, ấy là độ lượng. Bản tính tự ái và ích kỷ của con người vốn không dễ gì sẵn sàng tha thứ, rộng tình mà luận xét tha nhân, hoặc hy sinh quyền lợi của mình để nhìn tha nhân bằng cử chỉ khoan dung từ ái.

b- Tại sao không chịu đặt mình vào hoàn cảnh của người để chịu khó tìm hiểu sâu xa bản chất, tâm tình của họ, hầu cảm thông với họ mà không nhìn họ như một kẻ thù đáng ghét có ác ý cố tình làm ta buồn phiền?

* Phải chăng vì chủ-quan thiên lệch, cứ lấy mình làm tiêu chuẩn nên khắt khe đánh giá người khác, "chỉ thấy cái rác trong mắt người mà chẳng thấy cái xà trong mắt mình", nhìn cọng rác như cái xà mà suy diễn xấu cho người, gây nên đổ vỡ vì tị hiềm nghi kỵ?

"Cá không ăn câu, nghĩ rằng con cá dại,
Vác cần câu về, nghĩ lại con cá khôn."

* Phải chăng vì ta đã không quên mình để dẹp đi lòng tự ái vốn lẫn át lý trí làm mất đi tình yêu thương và do đó chẳng cảm hóa được tha nhân, không giúp tha nhân nhận thấy được chân lý của an bình hạnh phúc? Nhưng nếu biết dẹp bỏ "cái tôi vũ-trụ" của mình thì ta sẽ **sẵn sàng cảm thông mà**

xét tình mở "lượng" khoan dung để "giúp cho" nhau có được hòa khí an vui. Ấy là yêu thương và độ lượng.

c- Sự cảm thông ấy công bằng chính đáng

* *Thật vậy, sự cảm thông ấy dựa trên nguyên tắc "người cũng như ta", yêu mình làm sao thì cũng yêu người làm vậy: "Tất cả những gì anh em muốn người ta làm cho mình, thì chính anh em cũng hãy làm cho người khác" (Mat. 7, 12).*

* *Sự cảm thông ấy còn dựa trên khuôn vàng thước ngọc: "Anh em hãy yêu thương nhau như chính Thầy đã yêu thương anh em" (Gioan 15,12). Vì vậy:*

"Với kẻ thù, một khi chúng con nương tay xét xử,
Ngài dạy chúng con khi xử bất cứ người nào,
Chúng con phải nhớ lại lượng từ-ái lớn-lao của Chúa.
Còn khi chúng con bị Ngài đưa ra xử,
Chúng con phải tin-tưởng ở tình Ngài."
[Khôn-Ngoan, 22: 12]

2- Chúa là gương mẫu của lòng độ-lượng

Thiên-Chúa là Tình Yêu vì Người là Đấng chí-nhân độ-lượng.

2.1- Chỉ một huyền nhiệm Nhập Thể cũng đủ nói lên tình yêu nhưng không, tuyệt đối của Người.

Thiên Chúa đã tha thứ và cứu vớt chúng ta trong Đức Giêsu Kitô. Vì *yêu thương* nhân loại quá sức, Người đã *không chấp tội* loài người, trái lại đã *ban cho* loài người một tặng phẩm vô giá, ấy là Đức Kitô, Con Một Người mặc xác phàm trần chịu chết thay cho loài người hầu cho họ được *cứu độ*: "Con Người đến không phải để được người ta phục vụ, nhưng là để phục vụ và hiến dâng mạng sống làm giá cứu chuộc muôn người" (Mat. 20, 28).

Khi những người Pha-ri-siêu bắt bẻ Ngài dùng bữa với bọn thu thuế, quân tội lỗi, Chúa Giêsu bảo họ: "Ta muốn lòng nhân, chứ đâu cần lễ tế. Vì tôi không đến để kêu gọi người công chính, mà để kêu gọi người tội lỗi" (Mát. 9, 10-13)

2.2- Thiên Chúa độ lượng, lòng độ lượng ấy bao hàm một sự tha thứ không giới hạn và vô điều kiện.

Chúa Giêsu dạy ông Phêrô không phải là tha cho người xúc phạm mình chỉ có bảy lần, tưởng đã là nhiều lắm so với thường tình chỉ có ba lần, mà hơn nữa phải tha tới bảy mươi lần bảy (Mt. 18, 21). Chính Ngài cũng chẳng chấp tội Phêrô dù ông đã ba lần chối bỏ Ngài. Chính trên thập giá khi bị đóng đinh, Ngài đã cầu nguyện cùng Thiên Chúa Cha:

"Lạy Cha,
Họ không biết họ sai lầm,
Xin tha cho họ đã làm khổ con"
(Luca 23, 34)

Chung quy chỉ vì yêu, một tình yêu vô hạn.

* *Cho nên làm sao lại có thể hẹp lượng mà không mở rộng vòng tay khoan dung đón nhận kẻ hồi tâm nhận biết lỗi mình?*

Dụ-ngôn người cha nhân-hậu mở tiệc linh đình đón tiếp đứa con hoang đàng trở về mặc cho anh nó giận dữ bất bình, đó chẳng phải là bài học rộng lượng tha thứ kẻ lầm lỗi hay sao? (Luca 15, 11-31).

** Cho nên Ngài dạy ta phải tha thứ, vì tha thứ là một điều kiện để được Thiên Chúa thứ tha.*

"Thật vậy, nếu các con tha lỗi cho người ta, thì Cha các con trên trời cũng sẽ tha thứ cho các con; nhưng nếu các con không tha cho người ta, Cha các con cũng sẽ không tha lỗi cho các con" (Mt. 6, 14-15) và "nếu con sắp dâng lễ vật của mình trước bàn thờ mà sức nhớ có người anh em đang có chuyện bất bình với con, thì hãy để của lễ lại đó trước bàn thờ, đi làm hòa với người anh em ấy đã, rồi trở lại dâng lễ vật của mình" (Mt. 5, 23-24)

2.3- Thiên Chúa độ lượng, lòng độ lượng ấy bao hàm một sự quảng đại sẵn lòng tha thứ vì yêu thương

Trong hai dụ ngôn sau đây, Chúa tha thứ không hẳn vì người xúc phạm biết hối lỗi, không phải do lòng cao thượng nhân đức, mà thứ tha vì tình thương hải hà của Ngài muốn cứu vớt tội nhân:

** Nhà vua đã đối xử khắc nghiệt với tên mắc nợ vì hắn không có lòng thương xót anh em mình đến nỗi không dám từ bỏ cái "tôi" ích-kỷ của mình mà thông cảm cho anh em. Tên mắc nợ đã được nhà vua cho về, tha món nợ vì y sắp mình xin vua rộng lượng cho y khất lại, nhưng y đã không thấy được lòng thương xót của vua, mà vừa ra khỏi cửa đã túm cổ bạn mình, tổng bạn vào ngục để đòi nợ cho kỳ được. Nghe sự việc, vua trao y lại cho lính hành hạ đến ngày y trả xong nợ, và phán: "Tên đây tởm ác kia! ta đã tha hết số nợ ấy cho người, vì người đã van xin ta, thì đến lượt người, người không phải thương xót đồng bạn, như chính ta thương xót người sao?" (Mt. 18, 23-35).*

** Những người Pha-ri-siêu và kinh sư dẫn đến trước Chúa Giêsu, người đàn bà bị bắt quả tang phạm tội ngoại tình. Họ gài bẫy, xin Người cho biết quyết định về hình phạt ném đá chiếu theo luật Môi-sê. Người lặng im, viết trên đất, tỏ thái độ lơ đãng như không thèm quan tâm, rồi bảo họ: "Ai trong các ông sạch tội, thì cứ việc lấy đá mà ném trước đi!". Thế là có tạt giạt mình, họ lần lượt gỡ đá, chỉ còn lại một mình Đức Kitô với chị kia. Ngài nói với chị: "Tôi không lên án chị đâu. Chị cứ về đi, và từ nay đừng phạm tội nữa!" (Gio-an 8: 2-11). Rõ ràng là sự độc ác của đồ kỵ hận thù đã phải rút lui để nhường lại cho yêu thương ngự trị, toả chiếu trên bóng tối của lỗi lầm.*

Một bên là con người với tất cả sự yếu hèn của xác thịt, bên cạnh là Thiên Chúa từ nhân. *Chúa độ lượng khoan dung vì Chúa đầy lòng thương xót kẻ yếu hèn, vì Chúa muốn cứu vớt hoán cải kẻ tội nhân. Chúa không lên án phạt để chị ta "từ nay đừng phạm tội nữa." Ngài là gương mẫu của Đức Mẹ, bởi lẽ chính Ngài là Tình Yêu.*

** Quả vậy, không thể có tình yêu đích thực nếu không có sự tha thứ tự đáy lòng.*

Chúa Giêsu chỉ cho anh giàu có kia, muốn vào cõi sống đời đời thì hãy giữ các điều răn: không giết người, không ngoại tình, không trộm cắp, không làm chứng gian, phải thờ kính cha mẹ, phải yêu đồng loại như yêu chính mình. Anh ta đáp: "Tất cả những điều đó, tôi đã tuân giữ, tôi còn thiếu điều gì nữa?". Chúa Giêsu trả lời: "Nếu anh muốn nên hoàn thiện, thì hãy đi bán tài sản của anh và đem cho người nghèo, anh sẽ được một kho tàng trên trời. Rồi hãy đến theo tôi." Nghe lời đó anh ta buồn rầu bỏ đi, vì anh ta có nhiều của cải. (Mt. 19, 16-22). Anh ta nói anh đã yêu đồng loại như chính mình, nhưng tình yêu của anh mới chỉ có ở ngoài miệng, *anh ta không yêu đích thực giống như Chúa đã yêu thương, điều kiện cần và đủ để có lòng độ lượng.*

Thư Thánh Gioan viết: "Chúng ta đừng yêu thương nơi đâu môi chót lưỡi, nhưng phải yêu thương một cách chân thật và bằng việc làm" (Thư Gioan 3, 18).

Về cách đối xử của nhà vua đối với tên mắc nợ trong dụ ngôn trên, Chúa Giêsu kết luận: "Bởi vậy, Cha của Thầy ở trên trời cũng sẽ xử với anh em như thế, nếu mỗi người trong anh em không tha thứ cho nhau tự đáy lòng" (Mt. 18, 35) [*]

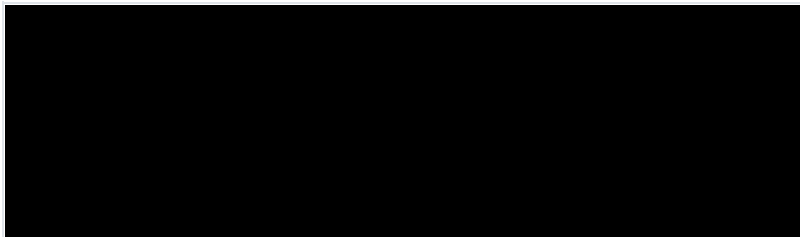
[*] Xin mời đọc **Đức Ái** trong "Hành Trang lên Đường"=> [...: Cong Giao Viet Nam ...](#)

IV-LỜI NGUYỆN

*Đôi ơn Chúa thương,
Biết nói chi cho xứng?
Con chỉ biết thưa rằng:
"Lạy Chúa yêu thương!"*

Ngài đưa con qua vực sâu thung lũng,
Ngài dìu con trong rừng vắng đêm trường,
Ngài dẫn con vượt lũy cao sừng sững,
Ngài cứu con khỏi sông máu núi xương.
Ngài yêu con không tình nào cân xứng,
Một tình yêu cao vời thấu khôn lường.
Ngài dắt con từng bước đi chập chững,
Ngài giúp con vượt qua nổi phong sương.
Ngài ru con trong tình yêu thiên sửng.
Ngài ủi an cho con hết chán chường.
Ngài lắng nghe lòng chúng con thổn thức,
Ngài vuốt ve, đời con hết bi thương.
Ngài yêu con cho dù con hờ-hững.
Ngài tặng con gia nghiệp nước Thiên Đường.
Ngài dưỡng con bằng bánh Cha hằng sống,
Ngài gỡ con khỏi nguy biến tai ương.
Ngài cho con kho tình yêu sung- túc.
Ngài gắn con trong cuộc sống chiến trường,
Ngài với con tình kết liên bền vững,
Ngài rắc gieo tình Cha khắp muôn phương.

LẠY CHÚA YÊU THƯƠNG => [Lạy Chúa Yêu Thương Lời và nhạc Đỗ Quang Vinh](#)

**Lạy Chúa Yêu Thương Lời và nhạc Đỗ
Quang Vinh**

Ben. Đỗ Quang Vinh